

Svend Høgsbro: Af de Bemærkninger, den højtærede Justitsminister henvendte til mig, skal jeg kun dvæle ved en enkelt, nemlig den, der vedrørte Lovforslagets § 1 Nr. 10, der jo medtager Halvdelen af den tilsvarende, ældre Paragraf i Lov 13. April 1851. Hvis den ærede Minister havde Ret i, at det var § 11 i denne Lov, der der sigtes til, skulde jeg ikke have gjort den Bemærkning, jeg gjorde i Gaar, thi denne § 11 lader man jo staa, den ophæves ikke ved Lovforslaget. Men det er ikke i § 11, det staaer; det er i § 9, og denne § 9 foreslaas i Lovforslagets § 22 fuldstændig ophævet. Naar man altsaa nu tager Halvdelen op i Lovforslaget, men ophæver hele den gamle, saa var det ganske naturligt, at jeg frygtede for, det var Meningen, at man helt vilde bortrydde denne Halvdel, og da jeg satte megen Pris paa den, var det, jeg paatalte det. Nu glæder det mig imidlertid, at den højtærede Justitsminister i Realiteten ikke er uenig med mig, saa finde vi vel nok den rette Form til at give denne vor Enighed Udtryk. Dette bringer mig i øvrigt paa Tanke om et Punkt, jeg ikke nævnedes i Gaar, et Punkt, hvori det foreliggende Lovforslag adskiller sig fra det ældre, hvorpaa det i øvrigt hviler, og et Punkt, som jeg tillægger — ligesom jeg den Gang tillagde det — ikke ringe Betydning, nemlig det om Ægtepagter. Det var Nr. 11 i vort gamle Lovforslags Opregning af Ægteskabsbetingelserne; den Bestemmelse at ethvert Ægtepar, naar de mødte for at indgaa borgerligt Ægteskab, skulde afgive en Erklæring om, hvorledes de vilde have deres indbyrdes Forhold ordnede. Det var noget, der den Gang drøftedes meget baade i Udvalget og i Salen, og det endte med at blive vedtaget her i Tinget. Det er ikke medtaget i Lovforslaget. Det er med et Suk, jeg nævner det, for jeg tror alligevel, at det var en god Bestemmelse, men jeg ser naturligvis nok, det ligger noget i Yderkredsen af det, som har naturlig Sammenhæng med dette Emne. Det var ogsaa derfor, jeg ikke omtalte det i Gaar. Jeg vil imidlertid dog nævne det for at vise, at det ikke er glemt, og udtale Haabet om, at man i Udvalget i alt Fald vil søge en Forhandling om, hvorledes der i nogen Maade ved dette Lovforslag kan raades Bod paa de paa-gældende Forhold. Den Bemærkning, der er gjort derom i Lovforslagets Motiver, nemlig, at denne Bestemmelse skulde være bleven overflødig, fordi vi siden have faaet Loven af 7. April 1899 om Formueforhol-

det mellem Ægtefæller, holder ikke Stik, thi dette er netop kun en Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller, men det, der tilsigtedes ved vor Bestemmelse, var noget langt mere. Det var ikke blot Formueforholdet, Ægtefællerne kunde ordne ved Ægtepagt, det kunne de nu, og det kunde de før, men det var ogsaa det indbyrdes Forhold med Hensyn til Børnene, Husholdningen, Tyendet og den Slags Ting. Navnlig med Hensyn til Børnene kunde det have overordentlig megen Betydning, at der blev aabnet Adgang for vordende Ægtefæller til at træffe en anden Ordning end den, der ifølge Loven gælder, den nemlig, at det er Faderen, der har al Retten og Magten, og Moderen har ingen af Delene. Derom siges der intet som helst i Lov 7. April 1899. Jeg paatalte det ved denne Lovs Behandling, men det lykkedes mig ikke at faa noget ind i den derom, saa for saa vidt staa vi endnu ved det gamle, og trænge i høj Grad til en Omordning deraf. Men, som sagt, om det skal ske ved denne Lov, er naturligvis et Spørgsmaal.

Med Hensyn til Mureren paa Nørrebro, hvem den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (S. Olsen) omtalte, vil jeg sige, at jeg tillægger det alligevel ikke ringe Betydning, at dette Tilfælde kom frem. Jeg vil ikke komme ind paa Enkeltheder i Murerens Optræden, om der var mere eller mindre Logik i, at han benyttede den Situation, han var kommen i, til at tage Spørgsmaalet op paa den Maade, som sket er. Men jeg tror, det Tilfælde har haft god og stor Betydning som en god Illustration til, hvorledes den bestaaende Lovgivning er. En lang Artikel gør ikke nær den Gavn, som en god Illustration midt i den gør, og i den Belysning er det, jeg ser Tilfældet med Mureren. Vi saa jo straks, hvorledes det virkede paa Dagbladene. Jeg skal ikke nævne specielt, hvilke Blade jeg tænker paa, men det virkede straks saaledes, at de fik Øjet op for dette: Nej, det kan ikke blive ved at gaa, som det nu er efter Loven. Og det have de Blade før været overmaade tungnemme til at forstaa, saa i den Retning tillægger jeg det, der her kom frem, en ikke ringe Betydning. Paa den anden Side glæder det mig at erfare, ikke blot, at de højtærede Ministre, længe før dette skete, var rede til at komme med dette Lovforslag — det vidste vi godt, det var jo allerede bebudet i Fjor, jeg tror straks ved Finanslovens 1ste Behandling — men